

Китоби Дониёл — Рақами Якум

Улой ва Ҳиддекел

Jeff Pippenger

2023-11-21

«Хизматгузoron ва мардум эълон мекарданд, ки пешгӯиҳои Дониёл ва Ваҳй асрори нофаҳмо мебошанд. Аммо Масеҳ шоғирдони Худо ба суҳанони пайғамбар Дониёл дар бораи воқеаҳои, ки бояд дар замони онҳо ба амал оянд, равона намуда, гуфт: “Ҳар кӣ меҳонад, фаҳмад.” Матто 24:15. Ва иддаое ки Ваҳй сирре аст, ки фаҳмида намешавад, аз ҷониби ҳуди унвони ин китоб рад карда мешавад: “Ваҳйи Исои Масеҳ, ки Худо онро ба Ё дод, то ба бандагони Худ он чиро, ки бояд ба зудӣ воқеъ гардад, нишон диҳад.... Ҳушо касе ки меҳонад, ва онҳое ки суҳанони ин нубувватро мешунаванд ва он чиро, ки дар он навишта шудааст, нигоҳ медоранд; зеро вақт наздик аст.” Ваҳй 1:1–3.»

Пайғамбар мегӯяд: «Ҳушо касе ки меҳонад» — ҳастанд онҳое ки намехонанд; баракат барои онҳо нест. «Ва онҳое ки мешунаванд» — инчунин баъзе ҳастанд, ки аз шунидани ҳар чизе дар бораи нубувватҳо саркашӣ мекунанд; баракат барои ин гурӯҳ нест. «Ва он чиро ки дар он навишта шудааст, риоя мекунанд» — бисёриҳо аз эътино кардан ба огоҳиҳо ва дастурҳои ки дар Ваҳй дарбар гирифта шудаанд, сарпечӣ менамоянд. Ҳеч яке аз инҳо наметавонад даъвои баракати ваъдашударо кунад. Ҳамаи онҳое ки мавзӯҳои ин нубувватро масҳара мекунанд ва ба рамзҳои ки дар ин ҷо ба таври ҷиддӣ дода шудаанд, истехзо менамоянд, ҳамаи онҳое ки аз ислоҳ кардани зиндагии худ ва омода шудан барои омадани Писари одам сар боз мезананд, бебаракат хоҳанд буд.

«Бо назардошти шаҳодати Илҳом, ҷӣ гуна одамон ҷуръат мекунанд таълим диҳанд, ки Ваҳй асрорест берун аз дастрасии фаҳмиши инсон? Он асрори ошкоршуда, китобест кушода. Омӯзиши Ваҳй зеҳнро ба сӯи пешгӯиҳои Дониёл равона месозад, ва ҳар ду муҳимтарин дастурҳоро, ки Худо ба одамон додааст, дар бораи воқеаҳои ки дар охири таърихи ин ҷаҳон ба вуқӯъ хоҳанд пайваست, пешкаш мекунанд». «Муборизаи Бузург», 340.

«Омӯзиши Ваҳй зеҳнро ба пешгӯиҳои Дониёл равона месозад». Баъзе одамон пешгӯиро танҳо дар дохили китоби Дониёл мебинанд. Аммо Дониёл ду хатти ҳақиқатро пешкаш мекунад, ва ҳақиқате, ки пешгӯиҳои ӯро ифода менамояд, шаш боби охири китоби ӯст. Шаш боби аввал пешгӯии тасвиршударо пешниҳод мекунанд, ки, ба таври умум, ҳанӯз шинохта нашудаанд. Пеш аз он ки шаш боби аввали Дониёлро баррасӣ кунем, мо шарҳ хоҳем дод, ки чаро дар асл танҳо ду пешгӯӣ дар шаш боби охири Дониёл ифода ёфтааст. Хоҳар Уайт ба ду пешгӯӣ бо ишора ба ду дарёи бузурги Шинар ишора мекунад. Вақте ки мо рамзшиносро, ки ӯ баён мекунад, қабул менамоем, калидиро меёбем, то ду ва танҳо ду пешгӯиро дар шаш боби охири Дониёл бубинем.

«Нуре, ки Дониёл аз Худо гирифт, махсусан барои ҳамин айёми охир дода шуда буд. Рӯйёҳое, ки ӯ дар соҳилҳои Ёлой ва Ҳиддиқил, дарёҳои бузурги Шинор, дид, ҳоло дар

раванди ичро шудан қарор доранд, ва ҳамаи воқеаҳое, ки пешгӯӣ шудаанд, ба зудӣ ба вуқӯъ хоҳанд пайвастан». Testimonies to Ministers, 112.

Рӯъёи боби ҳаштум назди дарёи Ўлой дода шуд.

Дар соли сеюми подшоҳии подшоҳ Балшасар рӯъёе бар ман, яъне бар ман Дониёл, баъд аз он чи нахуст ба ман зоҳир шуда буд, зоҳир гардид. Ва ман дар рӯъё дидам; ва чунин воқеъ шуд, ки хангоме дидам, ман дар Шушан, дар қаср, ки дар вилояти Элом аст, будам; ва ман дар рӯъё дидам, ва назди наҳри Ўлой будам. Дониёл 8:1, 2.

Вақте ки мо он параграфро аз китоби *Testimonies to Ministers* гирифтём, ки дар он хоҳар Уайт ба «Улай ва Ҳиддекел» ишора намуда, онҳоро «дарёҳои бузурги Шинор» номидааст, мо он параграфро аз яке аз муҳимтарин тавзеҳот оид ба омӯзиши китобҳои Дониёл ва Ваҳй дар навиштаҳои хоҳар Уайт таҳлил мекардем. Дар он порча ӯ мегӯяд: «Зарурати омӯзиши хеле амиқтари каломи Худо вучуд дорад; махсусан Дониёл ва Ваҳй бояд таваҷҷуҳе пайдо кунанд, чунон ки ҳеҷ гоҳ пештар дар таърихи кори мо накарда буданд.»

Агар мо ду ояти аввалеро, ки тоза аз боби ҳаштуми Дониёл иқтибос кардем, бодикқат омӯзем, онҳо ду шаҳодати дохилиро ба воқеияте фароҳам меоваранд, ки аксаран нодида гирифта мешавад. Дониёл мегӯяд: «дар соли сеюми» Белшасар «рӯъёе бар ман зоҳир шуд». Сипас меафзояд: «баъди он чи аввал бар ман зоҳир шуда буд». Ин оятро метавон ба ду тарз фаҳмид, ва ҳар ду тарз ба як хулосаи айнон яксон меоранд.

Фаришта Ҷабраил ҳамон касе буд, ки ба Дониёл нури нубувватиро овард, чунон ки ба ҳамаи анбиё оварда буд, зеро ӯ дар осмон ҷойи Шайтонро ҳамчун ҳомили нур ишғол намуда буд. Ин маъно дорад, ки ҳар як қоидаи нубувватие, ки дар Навиштаҷот ҷой дорад, тахти роҳнамоии Ҷабраил буд. Хоҳ Дониёл онро дарк карда бошад, хоҳ не, дар ояти якуми боби ҳашт ӯ на танҳо як мушоҳидаи муҳими нубувватиро муайян месозад, балки дар ҳамон оят барои он мушоҳидаи муҳими нубувватӣ ду шохид низ пешниҳод мекунад. Он чизе ки Дониёл дар ояти якум сабт кардааст, ин аст, ки ӯ пеш аз рӯъёе ки назди дарёи Ўлой гирифта буд, рӯъёи дигаре гирифта буд. Рӯъёе ки назди дарёи Ўлой буд, дар соли сеюми Балтасар ба вуқӯъ омад. Он рӯъёе ки пеш аз рӯъёи назди дарёи Ўлой буд, дар соли якуми Балтасар омада буд.

Дар соли аввали подшоҳии Белшасар, подшоҳи Бобил, Дониёл бар бистари худ хобе дид ва рӯъёҳои сари худро дид; пас ӯ он хобро навишт ва хулосаи воқеаҳоро баён намуд. Дониёл 7:1.

Дар ояти якуми боби ҳаштум Дониёл муайян мекунад, ки ӯ низ дар соли аввали Балшасар рӯъёе дидааст, зеро мегӯяд: «баъди он чи дар аввал ба ман зоҳир шуд». Оё рӯъёи Улой баъд аз рӯъёи соли аввали Балшасар зоҳир шуд, ё рӯъё баъд аз нахустини он ду рӯъёи мувозӣ зоҳир гардид? Ҳар ду ҷавоб дуруст аст. Рӯъёи дарёи Улой ҳамон рӯъёест, ки рӯъёи боби ҳафтум мебошад. Ҷабраил усули нубувватии «такрор ва тавсеа»-ро ба кор мебарад ва ҳамзамон қоидаеро низ, ки мувофиқи он бар шаҳодати ду кас чизе собит мегардад. Ҳар ду рӯъё ба подшоҳӣҳое, ки дар нубуввати Китоби Муқаддас омадаанд, мепардозанд.

Рӯёи боби ҳафтум он подшоҳиро ҳамчун ҳайвоноти дарранда тасвир менамояд ва ба ҳамин васила онҳоро дар чорчӯбаи қудрати шаҳрвандии онҳо таъкид намуда пешкаш мекунад. Рӯёи боби ҳаштум ҳамон подшоҳиро бо рамзҳои аз хизмати муқаддасгоҳи Худо тасвир менамояд, ҳарчанд ҳар яке аз он рамзҳои хизмати муқаддасгоҳ қасдан таҳриф шудаанд, то ки ибодати қалбаки ифода гардад. Дониёл ҳашт ҳамон подшоҳиро, ки дар рӯёи боби ҳафтум ҳастанд, тасвир менамояд, вале онҳоро дар заминаи динии онҳо ҷой медиҳад.

Рӯёи Улай дар боби ҳаштуми Дониёл рӯёи боби ҳафтумро такрор намуда, онро густариш медиҳад. Боби ҳафтум ҷанбаи шаҳрвандии подшоҳии нубуввати Китоби Муқаддасро муайян месозад, ва боби ҳаштум ҷанбаи динии подшоҳии нубуввати Китоби Муқаддасро муайян месозад. Вақте ки ин шинохта мешавад, он гоҳ фаҳмида мешавад, ки бобҳои ҳафтум ва ҳаштум як рӯё мебошанд. Боби нӯҳум ҷоест, ки Ҷабраил меояд, то шарҳи унсури замонро дар рӯёи боби ҳаштум бидиҳад. Бинобар ин, рӯёи Улай бобҳои ҳафтум, ҳаштум ва нӯҳуми китоби Дониёлро намоёндагӣ мекунад. Сипас, дар боби даҳум дарёи Ҳиддикел муаррифӣ мегардад.

Дар соли сеюми Куруш, подшоҳи Форс, амре бар Дониёл, ки номаш Белтешассар хонда мешуд, ошкор гардид; ва он амр ҳақ буд, вале мӯҳлати муқарраршуда дароз буд; ва ӯ он амро дарк кард ва рӯёро фаҳмид. Дар он рӯзҳо ман, Дониёл, се ҳафтаи комил мотамдор будам. Нони лазиз нахӯрдам, ва гӯшт ва шароб ба даҳони ман наомад, ва тамоман худро рағван намолидам, то он ки се ҳафтаи пурра ба анҷом расид. Ва дар рӯзи бисту чоруми моҳи аввал, ҳангоме ки ман дар канори дарёи бузург, ки Ҳиддекал аст, будам. Дониёл 10:1–4.

Рӯёи дарёи Ҳиддакел таърихи нубуввати подшоҳи шимолро муаррифӣ мекунад. Он аз пароканда шудани салтанати Искандари Кабир оғоз меёбад, болоравию поинравии таърихи баъди муайян мекунад, ки дар ниҳоят, аз фурӯпошии салтанати пешинаи Искандари Кабир танҳо ду муҳолиф боқӣ мемонанд: подшоҳи ҷануби воқеӣ бар зидди подшоҳи шимоли воқеӣ. Дар анҷом, он ба таърихи папагӣ мерасад, ки пас аз он подшоҳи рӯҳонии шимол мегардад ва дар охири боби ёздаҳум ба анҷоми худ мерасад; Микоил бармехезад ва мӯҳлати имтиҳони инсон ба поён мерасад. Хулосаи сода ин аст, ки рӯёи дарёи Ёлой рӯёи дохилии муқаддасгоҳи Худо ва лашкари Ёст, ва рӯёи дарёи Ҳиддакел рӯёи берунии душмани Худо ва қавми Ё дар ҳамон таърих аст. Дар ин ҷо ҳамон асл истифода мешавад, ки дар ҳафт калисо ва ҳафт мӯҳри китоби Ваҳй дида мешавад.

«Бисёр ходимон барои шарҳ додани Ваҳй ҳеҷ кӯшише наметунанд. Онро китобе меҳонанд, ки омӯхтани он суде надорад. Онро ҳамчун китоби муҳрзада мешуморанд, зеро дар он сабти суратҳо ва рамзҳо мавҷуд аст. Аммо худӣ нома, ки ба он дода шудааст, яъне “Ваҳй”, ин гумонро рад мекунад. Ваҳй китоби муҳрзада аст, вале ҳамчунин китоби кушодашуда низ ҳаст. Он рӯйдодҳои аҷибро сабт мекунад, ки бояд дар рӯзҳои охири таърихи ин замин ба амал оянд. Таълимоти ин китоб муайянанд, на асроромез ва нофаҳмо. Дар он ҳамон хатти нубуввате баррасӣ мешавад, ки дар Дониёл низ омадааст. Баъзе нубувватҳоро Худо такрор кардааст ва ба ин васила нишон додааст, ки бояд ба онҳо аҳаммият дода шавад. Худованд чизҳои, ки аҳаммияти бузург надоранд, такрор

Ҳамон таърихи дохилӣ ва берунӣ, ки дар китоби Дониёл муаррифӣ шудааст, дар китоби Ваҳй низ идома меёбад. Ғайр аз нури нубувватие, ки аз ин ду рӯё ҳосил мегардад, инчунин тасдиқи усули тафсири Китоби Муқаддас низ мавҷуд аст, ки онро Уилям Миллер қабул кард ва баъдан Future for America. Агар дуруст баррасӣ карда шаванд, китоби Дониёл, ҳамчунин китоби Ваҳй, барои тасдиқи усулҳои тафсири нубувват, ки Китоби Муқаддас онҳоро дар худ муайян месозад, ганҷинаҳои комилан тиллоӣ мебошанд.

Улай, ки мавзӯи дохилиро ифода мекунад, ва Ҳиддиқил, ки мавзӯи беруниро ифода мекунад, ҳамчунин ду нубувватеро намоёндагӣ мекунанд, ки мебоист дар «вақти охир» кушода мешуданд. Улай дар «вақти охир» соли 1798 кушода шуд, ва Ҳиддиқил дар «вақти охир» соли 1989 кушода шуд, вақте ки, чунон ки дар Дониёл боби ёздаҳ, ояти чил тасвир шудааст, кишварҳои, ки собиқ Иттиҳоди Шӯравиро намоёндагӣ мекарданд, аз ҷониби папагӣ ва Иёлотҳои Муттаҳида рӯфта шуданд.

Вақте ки ин воқеиятҳо эътироф карда мешаванд, он гоҳ низ метавон эътироф намуд, ки он ду рӯё дар асл як рӯё мебошанд, ҳамон тавре ки таърихи нубувватии ҳафт калисо ва ҳафт мӯҳр як таърихи нубувватиро ифода мекунанд. Пас он ду рӯё ба василае табдил меёбанд, ки Худованд онро дар ҳаракати пешинаи фариштаи яқум ба кор бурд, ва он чиро ки Худованд дар ҳаракати ҳозира ва ояндаи фариштаи сеюм ба кор хоҳад бурд, то раванди озмоишро ба вучуд оварад, чунон ки дар боби дувоздаҳуми китоби Дониёл, оятҳои нӯҳ ва даҳ баён шудааст.

Ва ӯ гуфт: «Роҳи худро пеш гир, эй Дониёл; зеро ин суҳанон то вақти охир пӯшида ва мӯҳр карда шудаанд. Бисёре пок карда хоҳанд шуд, сафед хоҳанд гардид ва имтиҳон карда хоҳанд шуд; аммо шарирон шарорат хоҳанд кард; ва ҳеҷ яке аз шарирон нахоҳад фаҳмид; аммо доноён хоҳанд фаҳмид». Дониёл 12:9, 10.

Ҳамчун намунаи кушода шудани мӯҳри Ҳиддиқел дар соли 1989, ба он чи илҳом гуфтааст, таваҷҷуҳ намоед.

«Дар Ваҳй ҳамаи китобҳои Китоби Муқаддас ба ҳам мерасанд ва анҷом меёбанд. Дар ин ҷо такмили китоби Дониёл аст. Яке нубувват аст; дигаре ваҳй. Китобе ки мӯҳр шуда буд, Ваҳй нест, балки он қисми нубуввати Дониёл аст, ки ба рӯзҳои охир дахл дорад. Фаришта амр дод: “Вале ту, эй Дониёл, ин суҳанонро пинҳон дор ва китобро то вақти охир мӯҳр намо.” Дониёл 12:4». Аъмоли ҳаввориён, 585.

Ҳам Улай ва ҳам Ҳиддекел ба рӯзҳои охир тааллуқ доранд, аммо адвентизм танҳо омода буд эътироф кунад, ки соли 1798 «вақти охир»-и Дониёл буд, вақте ки бояд китоби ӯ кушода мегардид. Аммо он қисми нубувват, ки «ба рӯзҳои охир тааллуқ дорад», дақиқтар бигӯем, шаш ояти охирини боби ёздаҳуми китоби Дониёл аст, зеро он оятҳо бо бархостани Микоил ба анҷом мерасанд, хангоме ки муҳлати имтиҳони инсонӣ ба поён мерасад.

Рӯёи доварӣ, чунон ки дар бобҳои ҳафтум, ҳаштум ва нӯҳуми Дониёл муайян шудааст, то «замони охир» дар соли 1798 мӯҳр шуда буд. Нуре, ки рӯёи Улайи кушодашуда ба вучуд

овард, эълони кушода шудани довари тафтишотӣ буд, на анҷоми доварӣ. Нуре, ки бо рӯёи Хиддекел кушода шуд, анҷоми довари тафтишотиро муайян месозад, ва он ҳамчунин ҳамон порчаест дар Дониёл, ки «қисми нубувватро, ки ба рӯзҳои охир тааллуқ дорад», дар бар мегирад.

Кушода шудани мӯҳрҳо дар соли 1798 аз ифтиҳои довари таҳқиқотӣ хабар дод. Кушода шудани мӯҳрҳо дар соли 1989 аз наздик омадани поёни довари таҳқиқотӣ хабар дод. Имзои Алфа ва Омега дар китоби Дониёл ба осонӣ дида мешавад, аммо танҳо дар сурате ки бидонед он чист ва омода бошед, ки онро ҷустуҷӯ кунед.

Ҳангоме ки муҳлати имтиҳон дар китоби Дониёл, боби ёздаҳум, ояти чихилу панҷум, ба поён мерасад, имзои Алфа ва Омега сабт мешавад. Оғози китоби Дониёл дақиқан нишон медиҳад, ки он дар қучо анҷом меёбад. Он бо ҷанги воқеӣ миёни Бобили воқеӣ ва Исроили воқеӣ оғоз меёбад, ва Бобили воқеӣ пирӯз мегардад.

Дар соли сеюми салтанати Еҳӯёқим, подшоҳи Яхудо, Набукаднесар, подшоҳи Бобил, ба Ерусалим омад ва онро муҳосира кард. Ва Худованд Еҳӯёқим, подшоҳи Яхудоро, бо як қисми зарфҳои хонаи Худо ба дастӣ ӯ супурд; ва ӯ онҳоро ба замини Шинъор, ба хонаи худӣ худ бурд; ва зарфҳоро ба хазинахонаи худӣ худ даровард. Дониёл 1:1, 2.

Дар китоби Дониёл, боби ёздаҳум, ояти чилу панҷум, ҷанги рӯҳонӣ миёни Бобили рӯҳонӣ, ки бо «подшоҳи шимол» рамз ёфтааст, ва Исроили рӯҳонӣ, ки бо «кӯҳи ҷалолманди муқаддас» ифода шудааст, ба анҷом мерасад, ва Исроили рӯҳонӣ бар Бобили рӯҳонӣ пирӯз мегардад.

Ва ӯ хаймаҳои қасри худро дар миёни баҳрҳо, бар кӯҳи муқаддаси ҷалол, барпо хоҳад кард; вале ӯ ба анҷоми худ хоҳад расид, ва ҳеҷ кас ӯро мадад нахоҳад кард. Ва дар он вақт Микоил, он амири бузург, ки барои фарзандони қавми ту қоим аст, бархоста хоҳад истод; ва замони тангии хоҳад омад, ки монанди он аз ҳангоме ки миллате пайдо шудааст то ҳамон вақт ҳаргиз набудааст; ва дар он вақт қавми ту халос хоҳанд шуд, ҳар яке ки дар китоб навишта ёфта шавад. Дониёл 11:45; 12:1.

Китобҳои Дониёл ва Ваҳй як китобанд:

«Китобҳои Дониёл ва Ваҳй яканд. Яке нубувват аст, дигаре ваҳй; яке китобест мӯҳршуда, дигаре китобест кушодашуда. Юҳанно асрореро, ки раъдҳо баён карданд, шунид, вале ба ӯ амр карда шуд, ки онҳоро нанависад». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Ду китоб, ки як китобанд, шоҳкории таълими нубуввати фаришта Ҷабраил мебошанд. Ман инро навишта, ба ҳубӣ медонам, ки он чи Ҷабраил ба Дониёл ва Юҳанно расонид, аз Исо омада буд, ки ӯ онро аз Падар гирифта буд. Мақсади ман ин нест, ки Ҷабраилро боло бардорам, балки он аст, ки ваҳӣи амиқи далелҳоро дар ҳар ду китоб боло бардорам, дар бораи он ки чӣ гуна Алфа ва Омега қоидаҳои нубуввати тафсири Китоби Муқаддасро тарҳрезӣ намуд, ки мебоист дар даруни он ду китоб таҷассум ёбанд, агар мо хоҳони дидан бошем.

Иҷозат диҳед ба шумо ёдовар шавам, ки дар ин марҳила мақсад ва нияти ман он нест, ки тафсире аз ду пешгӯии дарёҳои Улай ва Ҳиддекел пешкаш намоям. Мақсад ва нияти ман ин аст, ки бо пешгӯиҳои шаш боби аввали китоби Дониёл сарувор дошта бошам. Ман фақат далеле пеш меорам бар он ки китобҳои Дониёл ва Ваҳй, шояд, аз амиқтарин ва моҳирона тарҳрезиишудатарин китобҳо дар Каломи Худо мебошанд. Онҳо паёми пешгӯиро пешниҳод мекунанд, ҳамзамон ҳислати Худоро низ муайян месозанд, ҳамзамон ҳуди қоидаҳои низ муайян месозанд, ки бояд ба кор бурда шаванд, агар касе бихоҳад пешгӯиҳоро бишносад, ва ҳамчунин Ёро бишносад, ки ин пешгӯиҳоро баён намудааст.

Намунаи дигари амиқии ин китобҳо он аст, ки Дониёл «ҳафт замон»-и Ибодати Левӣ боби бисту шашро баён мекунанд. Нубуввати «ҳафт замон» буд ва ҳаст, ки барои қавми Худо «санги пешпо» гардад,—ҳам дар Исроили қадим, ҳам дар ҳаракати миллеритии фариштаи аввал, ва ҳамчунин дар ҳаракати ҳозира ва ояндаи фариштаи сеюм. «Санги пешпо», тибқи таърифи сода, чизест, ки ту онро намебинӣ, гарчанде ки он ошкоро дар он ҷост. Пас, вақте ки ту «ҳафт замон»-ро дар китоби Дониёл мешиноӣ, мебинӣ, ки он ошкоро дар он ҷост, вале ҳамчунин мебинӣ, ки он аз онҳое пинҳон аст, ки намехоҳанд бубинанд.

Пинҳон доштани чизе, дар ҳоле ки он аз ҷиҳати дастурӣ ошкор аст, дастоварди амиқест; ин чизест, ки наметавонист дар ҳеҷ романи асрори инсоние ҷой дода шавад. Ин шохкор аст, зеро он ҷо ҳаст, ошкоро намоён барои ҳар кӣ нахоҳад пешпо хӯрад, аммо диданаш барои онҳое, ки пешпо хӯрданро интиҳоб мекунанд, номумкин аст. Ба гунае, метавон гуфт, ки ин «пинҳон дар пеши назар» аст. Ин ба воситаи омезиши инсоният ва Илоҳият анҷом меёбад.

Ман ин иддаоро баён мекунам, зеро мехоҳам дар ин маврид моро ёдрас намоям, ки дар дохили адвентизм, ҳадди ақал аз замони нашри китоби Questions on Doctrine дар соли 1957, таълимоти католикӣ вучуд дорад, ва он ҳамчунин сари ноодилонаи худро дар дохили ин ҳаракати ҳақиқати ҳозира — Future for America — боло кардааст. Мафҳум ин аст, ки Масеҳ, ҳангоми таҷассум, он ҳисмеро, ки аз Марям ба мерос гирифта буд, нагирифт. Албатта, онҳое ки ин таълимотро ҳимоят мекунанд, онро ба ин тарз баён намекунанд, аммо, бо вучуди ин, маҳз ҳаминро таълим медиҳанд. Ман онро таълимоти католикӣ меномам, зеро пешфарзе, ки ҷисми Масеҳ ба мисли ҷисми Одам пеш аз он ки ӯ гуноҳ кунад, пок буд, ҳамон мантиқи айнии шайтонӣ аст, ки калисои католикӣ дар таълимоти ба истилоҳ «ҳомилагии маъсумона» ба кор мебарад. Ва агар шумо бо таълимоти бутпарастонаи «ҳомилагии маъсумона» ошно набошед, он таълим медиҳад, ки ҷисми Масеҳ ба таври ғавқуттабӣ офарида шуд, чунон ки табиати поёнии Одам пеш аз он ки ӯ ва Ҳавво гуноҳ кунанд, буд; ё, чунон ки иддао мешавад, Масеҳ табиати пеш аз сукути Одам, табиати бегуноҳи ӯро дошт. Он ҳамчунин таълим медиҳад, ки ҳуди Марям ба таври мӯъҷизавӣ табиати ҷисмонии сукутнакардаи Одамро пеш аз он ки ӯ гуноҳ кунад, гирифт, то ӯ зарфи комиле барои Рӯҳулқудс бошад, то кӯдаки Исо дар дохили ҷисми комили вай таҷассум ёбад.

Албатта, ононе ки дар Адвентизм ҳамон ҳулосаи айнан яқсонро дар бораи ҷисми Исо нигоҳ медоранд, ба ҳеҷ гуна мӯъҷизае вобаста ба Марям ишора намекунанд; аммо онҳо порчаҳои навиштаҳои Хоҳар Уайт ва Китоби Муқаддасро таҳриф мекунанд, то ҳамон мафҳуми католикиро таълим диҳанд. Чаро ман ҳоло аз баҳси китоби Дониёл канора гирифтам ва аз он

рӯй гардондам? Ба ин ҷавоб хоҳам дод.

Соҳтор ва тарҳи мӯъҷизавии Дониёл ва Ваҳй ба воситаи ҳамбастагии инсоният ва Илоҳият ба анҷом расид. Исо Каломи Худост, ва Китоби Муқаддас каломи Худост. Табиати илоҳӣ ва инсонии Исо ба таври комил дар Китоби Муқаддас инъикос ёфтааст. Суханони он илоҳӣ мебошанд ва қудрати офаринандае доранд, ки дилҳо ва зеҳнҳоро дигаргун месозад. Ҳамон суханон аини ҳамон қудратанд, ки ҳамаи чизҳоро ба вучуд овард. Аммо он мардоне ки Худо онҳоро баргузид, то олоти Ё дар сабти Китоби Муқаддас бошанд, ҳама гунаҳкор буданд. Қисми инсонии ин таркибро инсонҳои суқуткарда намоёндагӣ мекунанд. Китоби Муқаддас таркибе аз инсонӣ ва илоҳист, ва анбиё гунаҳкор буданд, чунон ки ҳар як фарзанди Одам чунин будааст. Масеҳ ҳаргиз дар андеша, сухан ё амал гуноҳ накард. Аммо Ё пас аз чор ҳазор соли таназзул қисми Марямро бар худ гирифт. Агар Ё дар воқеъ табиати поёнии қисмонии Одамро пеш аз он ки Одам гуноҳ карда бошад гирифта буд, он гоҳ лозим меомад, ки ҳар як муаллифи китобии Китоби Муқаддас низ бегуноҳ мебуд.

«Пинҳон будан дар пеши назар»-и «ҳафт замон» дар китоби Дониёл на танҳо ба воситаи калимаҳое, ки Дониёл сабт кардааст, амалӣ гардид, балки боз ҳам бештар ба воситаи инсонҳои суқуткардае, ки Китоби Муқаддаси Подшоҳ Ҷеймсро тарҷума карданд. Инсонҳои суқуткарда ду бор ба китоби Дониёл даст расонданд, ва он чи ба анҷом расид, барои ҳар инсоне бе назорати илоҳии тадбиромези Худо ғайримумкин мебуд.

Дар мақолаи навбатии худ мо оғоз хоҳем кард нишон доданро, ки чӣ гуна Илоҳият ва инсоният «ҳафт замон»-и Левизод 26-ро дар китоби Дониёл ба таври ошкор, аммо пинҳон ҷой доданд; зеро Худо пешакӣ медонист, ва ҳатто чунин тарҳрезӣ карда буд, ки он барои ҳам онҳое, ки дар ҳаракати фариштаи аввал буданд, ва ҳам барои онҳое, ки дар ҳаракати фариштаи сеюм буданд, «санги пешпо»-и имтиҳон гардад.

«Нуре, ки Дониёл аз Худо қабул кард, махсусан барои ин айёми охир дода шуда буд. Рӯёҳое, ки ӯ дар соҳилҳои Ёлой ва Хиддекел, он дарёҳои бузурги Шиньор, дид, акнун дар ҳоли иҷро шудан ҳастанд, ва ҳамаи воқеаҳое, ки пешгӯӣ шудаанд, ба зудӣ ба вуқӯъ хоҳанд пайваست.» Testimonies to Ministers, 112.